

ΔΗΜΟΣΚΟΠΗΣΗ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: ΚΑΤΑΜΗΛΟΤΕΡΟΣ ΓΙΑ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

A1

ΑΛΦΑ ΕΝΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΝΩΜΗΣ

Σάββατο 12 - Κυριακή 13 Νοεμβρίου 2005

Έτος 6ο Αρ. Φύλλου 289 Τιμή 1 € ΚΩΔ.: 6459
Σύμβουλος έκδοσης: Ι. ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ

46%

27,1%

5,8%

3,0%

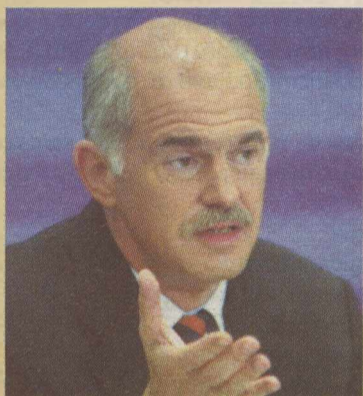

2,2%

Ενοχλητικά αποτελέσματα για κάποιους σε εσωτερικό & εξωτερικό

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΕΝΟΧΗ ΣΙΩΠΗ

Δεν απαντά στις δηλώσεις Σημίτη ότι συζητούσε με την Τουρκία για εκχώρηση κυριαρχικών μας δικαιωμάτων στο Αιγαίο.

► σελ. 4

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΙΝΗ ΕΦΕΔΡΕΙΑ

Με τις δημόσιες εμφανίσεις του περιμένει στραβοπάτημα του Γιωργάκη για να γυρίσει καβάλα στο άλογο στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

► σελ. 5

ΔΙΑΓΚΟΝΙΣΜΟΣ ΔΕΛΦΙΝΩΝ ΣΤΗ Ν.Δ.

ΗΓΕΤΙΚΕΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ

Αντί να προωθούν το κυβερνητικό έργο τα κορυφαία στελέχη της κυβέρνησης, αναζητούν μεθόδους για να προωθήσουν τις ηγετικές τους φιλοδοξίες.

► σελ. 4

ΑΤ-ΙΜΙΑ ΟΙ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΣΗΜΙΤΗ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ

ΚΟΛΑΣΗ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ...

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΕΔΩ;

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

Ιστορική φιλολαϊκή πρωτοβουλία για μείωση του συντελεστή ΦΠΑ σε όλες τις οικοδομικές εργασίες, την ώρα που η κυβέρνηση ξεζουμίζει την οικοδομή

Σελ. 21

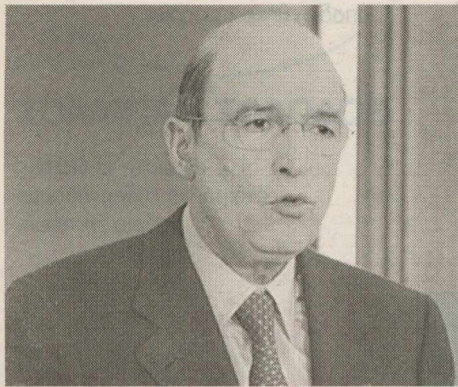
ΣΤΟ ΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ Η ΓΑΛΙΑ

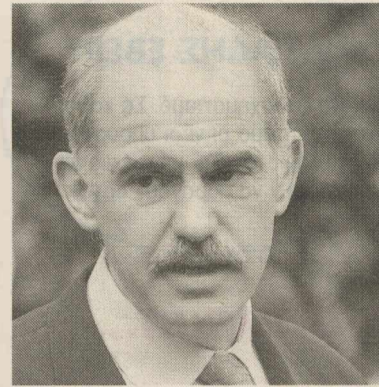
Ο Μάης του '68 έγινε για να πέσει ο Ντε Γκωλ. Ο Νοέμβριος του 2005 γίνεται για να πέσει ο Σαρκοζί;

Σελ. 14, 22

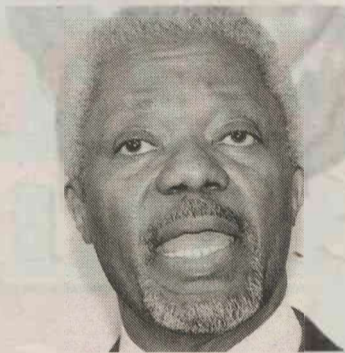
ΦΩΣ ΣΤΗΝ «ΠΡΟΔΟΣΙΑ»...

Άναυδη άφησε την κοινή γνώμη ο κ. Σημίτης με την παραδοχή ότι με την Τουρκία συζητούσε κυριαρχικά μας δικαιώματα στο Αιγαίο

Ενοχη σιωπή από τον υπουργό Εξωτερικών της περιόδου, Γιώργο Παπανδρέου...

Ο Κώστας Σημίτης άργησε, αλλά τελικά έριξε φως σε μία από τις πιο μαύρες σελίδες της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας.

Τα όσα αναφέρει στο βιβλίο του για τη νύχτα των Ιμίων και κυρίως για τους χειρισμούς που έκανε μετά την εθνική ατίμωση, επιβεβαι-

ώνουν όσους πιστεύουν ότι λειτούργησε εις βάρος των ελληνικών συμφερόντων. Ταυτοχρόνως όμως αναδεικνύει τη συνυπευθυνότητα

του κ. Γιώργου Παπανδρέου, ο οποίος ως υπουργός Εξωτερικών από το 1999 έως το 2004 συμμετείχε στη χάραξη της εν λόγω πολιτικής.

Ο πρώην πρωθυπουργός σε ένα ρεσιτάλ προκλητικότητας επισημάνει στο βιβλίο του ότι στο τραπέζι των διερευνητικών επαφών Ελλάδας - Τουρκίας για τα ζητήματα του Αιγαίου περιλαμβάνονται οι «γκρίζες ζώνες» και η αιγιαλίτιδα ζώνη.

Ουσιαστικά παραδέχθηκε ότι συζητούσε με βάση την ατζέντα που η Άγκυρα επέβαλε με την έξυπνη τακτική της.

Μέσα σε μια νύχτα αμφισβήτησε δεκάδες σημεία ελληνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο και η κυβέρνηση έσπευσε να συζητήσει επί του προβλήματος!

Αξιίζει να υπενθυμιστεί ότι παγίως η Αθήνα θεωρούσε μέχρι την εποχή Σημίτη, ότι μοναδική ελληνοτουρκική διαφορά είναι η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας. Αν σε αυτά προσθέσει κανείς και τη θριαμβολογία του κ. Σημίτη για τη συμφωνία του Ελσίνκι, με την οποία αναγνωρίστηκε η ύπαρξη μεθοριακών διαφορών και για τη συμφωνία της Μαδρίτης με την οποία αναγνωρίστηκαν ζωτικά συμφέροντα της Τουρκίας στο Αιγαίο, καταλαβαίνει το μέγεθος της ενδοτικότητας του κ. Σημίτη έναντι των ΗΠΑ και της Τουρκίας.

Παρά την «ειλικρίνεια» του ο πρώην πρωθυπουργός αφήνει και αναπάντητα ερωτηματικά τα οποία οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η έκδοση του βιβλίου του εξυπηρετεί περιέργους στόχους, και σε κάθε περίπτωση δεν αποτελεί πολιτική κατάθεση καρδιάς.

Δεν καθιστά σαφές αν και από ποιον δέχθηκε πιέσεις και κυρίως αν η μυστική διπλωματία οργάνωσε, όπως κατήγγειλαν χαρακτηριστικά και στελέχη του ΠΑΣΟΚ.

Ως απειλή ακούγεται η εκτίμηση που διατυπώνει ο κ. Σημίτης ότι αν δεν έπεφτε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα είχαν διευθετηθεί οι ελληνοτουρκικές διαφορές στο Αιγαίο. Πρόκειται για μια διατύπωση που εκθέτει το διάδοχό του στην ηγεσία του Κινήματος και πρώην υπουργό Εξωτερικών.

Ο κ. Παπανδρέου καλείται να διευκρινίσει ποια ήταν η στάση του, αν και είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι συμφωνούσε και επομένως διεκπεραιώνει τις αποφάσεις του κ. Σημίτη. Άλλωστε αμφότεροι συμφώνησαν και με το σχέδιο Ανάν, αποδεικνύοντας τον κοινό τρόπο σκέψης που έχουν για τα εθνικά θέματα.

Σε κάθε περίπτωση ο κ. Παπανδρέου είναι ο μόνος από τους αρχηγούς της αντιπολίτευσης που δικαιούται να ανεβάζει τους τόνους για τις εξελίξεις...

ΣΤΗ ΜΕΤΑ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΕΠΟΧΗ...

Σε μυστικές συσκέψεις κορυφαία στελέχη της Ν.Δ. αναζητούν τρόπους, για να προωθήσουν τις ηγετικές τους φιλοδοξίες...

Τα σημάδια διάλυσης που παρουσιάζει η κυβέρνηση πυροδοτούν εντονότερες διεργασίες στο εσωτερικό της Ν.Δ. Κορυφαία στελέχη εκτός από το θέμα του ανασχηματισμού συζητούν ανοιχτά και αυτό της νομής της εσωκομματικής εξουσίας.

Μπορεί ακόμη να μην χρησιμοποιούν τη λέξη διάδοχή ωστόσο όλες οι ευεργέτες έχουν αυτόν τον κοινό παρονομαστή. Τι θα γίνει σε περίπτωση που καθούν οι εθνικές εκλογές; Ποιος θα αναλάβει τις τύχες του κόμματος, όταν αποχωρήσει ο κ. Κώστας Καραμανλής; Αυτά είναι τα βασικά ερωτήματα που απασχολούν τα πιο προβληματικά στελέχη.

Πρόκειται για προβληματισμούς που ενισχύει η ασαφής εσωτερική εικόνα. Σε αυτή τη φάση η Ν.Δ. δεν διαθέτει το στέλεχος εκείνο που να έχει εξασφαλίσει την ηγεσία ή που να λειτουργεί με την ευκολία του νούμερο δύο στην παράταξη, παρά το ελαφρύ προβάδισμα της κ. Ντόρας Μπακογιάννη. Οι σχετικές συζητήσεις διεξάγονται σε «κρυφές» συναντήσεις ή και σε δείπνους, που ειδικά μετά το καλοκαίρι έχουν πυκνώσει.

Μπορεί σε πρώτη φάση να κυριαρχούν η εικόνα της κυβέρνησης, το κατά πόσο ο ανασχηματισμός μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα, τα προβλήματα στην προώθηση των μεταρρυθμίσεων ωστόσο πάντοτε αναδεικνύεται η αγωνία για την τύχη της Ν.Δ. στη μετά Καραμανλή εποχή. Είτε αυτή έρθει άμεσα είτε μετά τη δεύτερη τετραετία.

Πρωταγωνίστρια στις ζυμώσεις είναι η δήμαρχος Αθηναίων, κυρίως διότι αισθάνεται να απειλείται η ηγετική της θέση. Συνομιλεί τακτικά με τους είκοσι περίπου βουλευτές που ελέγχει και πολύ τακτικά με τον κ. Μειμαράκη. Η αναθέμηση των σχέσεων της με το γραμματέα

της Κεντρικής επιτροπής έχει θορυβήσει πολλά πρωτοκλασάτα στελέχη, καθώς φοβούνται ότι δειλά-δειλά διαμορφώνεται μια ισχυρότατη συμμαχία. Εκ της θέσεως του ο κ. Μειμαράκης μπορεί να προσφέρει στη νυν δήμαρχο σημαντικά ερείσματα στην οργανωμένη κοινωνική και πολιτική βάση του κόμματος, αλλά και στους βουλευτές της περιφέρειας.

Η κ. Μπακογιάννη επιθυμεί να «κτυπήσει» στην επαρχία, αφού ως πρώτη πολιτίς της πρωτεύουσας δημιούργησε έναν δυναμικό μηχανισμό στην Αθήνα.

Έντονη κινητικότητα καταγράφεται στο επιτελείο του κ. Γιώργου Βουλγαράκη. Εκμεταλλευόμενος το μηδαμινό πολιτικό κόστος που του προσφέρει το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης διευρύνει τις συμμαχίες του. Στόχο του αποτελεί και ο Δήμος Αθηναίων σε περίπτωση που αποχωρήσει τελικά η κ. Μπακογιάννη από το μέγαρο της Πλατείας Κοτζιά.

Ο κ. Βουλγαράκης έχει επιλέξει να αναδειξει τις ηγε-

τικές του φιλοδοξίες με δείπνους. Ιδίως ο τελευταίος με βουλευτές της περιφέρειας προκάλεσε ιδιαίτερες αντιδράσεις στο κυβερνητικό κόμμα. Αξιοσημείωτη είναι και η υπερκινητικότητα του κ. Νικήτα Κακλαμάνη.

Όπως επίσης και του κ. Μιχάλη Λιάπη. Αμφότεροι φιλοδοξούν να αποτελέσουν μία λύση ανάμεσα στα παραδοσιακά στρατόπεδα των μπιστοακικών και Καραμανλικών. Και αυτό παρά το γεγονός ότι ο πρώτος αντιλείπει την κύρια δύναμή του από την πλευρά του επίτιμου προέδρου της Ν.Δ. και ο δεύτερος από την Καραμανλική πτέρυγα.

Ηγετικό ρόλο αναζητά και ο κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος. Όπως και ο ίδιος όμως ομολογεί σε κατ' ιδίαν συζητήσεις, τα σχέδιά του θα έχουν προοπτικές μόνο αν ο κ. Καραμανλής διατελέσει επί οκταετία πρωθυπουργός.

«Μετά από τέσσερα ή πέντε χρόνια θα είναι πιο ώριμος και πιο αποδεκτός» λένε βουλευτές που συνομιλούν μαζί του. Με αγωνία, αλλά και όχι ιδιαίτερη διάθεση να προβάλουν τις φιλοδοξίες τους, παρατηρούν τις εξελίξεις στελέχη όπως ο κ. Δημήτρης Αβραμόπουλος και ο κ. Γιώργος Σουφλιάς.

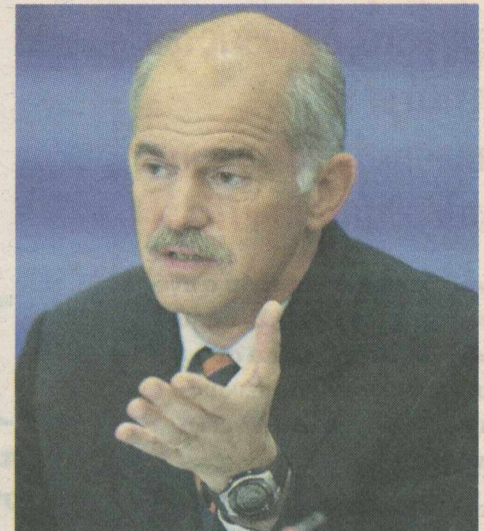
Ταυτοχρόνως, υπουργοί που έχουν ταυτιστεί με τον κ. Καραμανλή όπως οι κ.κ. Αλογοσκούφης, Παυλόπουλος και Σιούφας, έχοντας μεγάλο πολιτικό κόστος φαίνεται να έχουν βγει από το παίκτιν. Χωρίς διάθεση για ιδιαίτερα σκόλια αντιμετωπίζει την διαμορφωθείσα κατάσταση το Μέγαρο Μαξίμου. Πολλά δε μάλλον όταν τα στελέχη δεν αμφισβητούν με καθαρό τρόπο τον κ. Καραμανλή. Προς το παρόν η πιο έντονη μορφή αμφισβήτησης έγινε με την πρόταση περί θέσης ορισμένης συντονιστή.

Μια πρόταση που διέτυψε με έμφαση ο κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος, αλλά και ο κ. Νικήτας Κακλαμάνης.

Ως προσπάθεια ροκανίσματος εκλαμβάνεται σε εσωκομματικό επίπεδο και η επαναδιατυπώσιμη πρόταση για αλλαγές στο επικοινωνιακό επιτελείο...

ΠΑΠΑΝΔΡΕΙΚΗ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ...

Καταλληλότερος για την πρωθυπουργία, την Προεδρία της Δημοκρατίας, την ηγεσία της Κομισιόν, αλλά και το... ροκάκισμα του Γιώργου Παπανδρέου. Ο Κώστας Σημίτης, με την πολιτική μεθοδικότητα που τον διακρίνει, κατέστησε σαφές μετά από δύο χρόνια «αφωνίας» ότι δεν έχει διάθεση αποστρατείας.

Με τις δημόσιες εμφανίσεις του ο κ. Σημίτης δήλωσε εμμέσως ότι θεωρεί εαυτόν χρυσή εφεδρεία για το ΠΑΣΟΚ, τρέφοντας τους κρυφούς πόθους στελεχών για επάνοδό του, σε περίπτωση νέας εκλογικής ήττας

Αντιθέτως, μέσω ενός καλοστημένου «επικοινωνιακού βομβαρδισμού», που ολοκληρώθηκε με την εκδήλωση παρουσίασης του βιβλίου του, παρουσιάστηκε ως χρυσή εφεδρεία για το ΠΑΣΟΚ και κατ'επέκταση για τη χώρα. Το «προκλητικό» για τον νεο-Παπανδρεϊσμό «είμαι παρών και θα μιλάω» αποτελεί σε αυτή τη φάση προειδοποιητική βολή και σήμα προς το εσωτερικό του Κινήματος και τις δυνάμεις που τον στηρίζουν σε επιχειρηματικό και κοινωνικό επίπεδο. Η επόμενη κίνηση του πρώην υπουργού είναι η συσπείρωση όλων γύρω του, προκειμένου να αναστηθεί το όραμα του εκσυγχρονισμού.

Δεν είναι τυχαίο ότι αμέσως μετά τη δυναμική επανεμφάνισή του στο εσωκομματικό σκηνικό εκδηλώθηκαν κινήσεις στήριξης από όλες τις βαθμίδες της ΠΑΣΟΚικής πυραμίδας. Απλοί ψηφοφόροι, χαμηλόβαθμα στελέχη και βουλευτές δήλωσαν ικανοποιημένοι από την

τακτική που εγκαινίασε. Η αρχή, βέβαια, έγινε στην παρουσίαση του βιβλίου του, όπου παραβρέθηκαν 50 βουλευτές. Συνεχίστηκε δε με τα καταγιστικά τηλεφωνήματα στο γραφείο του και φυσικά την προσέλευση πολλών πολιτών, οι οποίοι επιθυμούσαν να αποσπάσουν την υπογραφή του. Οι πλέον ένθερμοι υποστηρικτές του πρώην πρωθυπουργού ζητούν ευθέως την άμεση συνέχιση των πρωτοβουλιών «επιστροφής στο μέλλον».

Ο κ. Σημίτης εμφανίζεται, πάντως, πιο συγκρατημένος. Τονίζει ότι θα είναι παρών όποτε πρέπει και ιδίως όποτε πιστεύει ότι η νέα ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ξεφεύγει από την εκσυγχρονιστική τροχιά που ο ίδιος διαμόρφωσε.

Επί της ουσίας, αυτό σημαίνει ότι θα πυκνώσει τις δημόσιες παρτές του, αφού ο κ. Γιώργος Παπανδρέου τού απάντησε ότι κοιτάζει μπροστά και όχι στο παρελθόν. Οι κακές γλώσσες στην

Κοινοβουλευτική Ομάδα υποστηρίζουν ότι οι στόχοι του είναι πλέον ευδιάκριτοι: «Ο κ. Σημίτης επιδιώκει να επανέλθει στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, μετά από μία νέα εκλογική ήττα, ως η μόνη ελπιδοφόρα ήττα ή προωθεί τη δημιουργία κόμματος, εκμεταλλευόμενος πρόνοια

του εκλογικού νόμου που θα ισχύσει το 2008 για κάθοδο στις κάλπες συνασπισμών κομμάτων».

Στη Χαριλάου Τρικούπη αντιμετωπίζουν με χαμηλούς τόνους τις εξελίξεις, αν και καταγράφονται φωνές για σκληρή αντιμετώπιση του κ. Σημίτη. Συγκε-

κρμένα, προτείνουν στον κ. Παπανδρέου να προχωρήσει σε δημόσια αποδοκιμασία όσων επιδιώκουν να διατηρήσουν το Κίνημα σε μία συγκεκριμένη πολιτική λογική. Επισημαίνουν δε ότι σε περίπτωση ταύτισης με την οκταετία Σημίτη, η εκλογική ήττα θα είναι βέβαιη...

ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

Η δημόσια αντιπαράθεση Σημίτη - Λυμπερή για τη νύκτα των Ιμίων αποτελεί την πιο καλή απόδειξη στο πού μπορεί να οδηγηθεί μια χώρα, όταν το κράτος κομματικοποιείται και γενικά όταν κυριαρχεί η αντίληψη του βολέματος των ημετέρων.

Ο τότε αρχηγός ΓΕΕΘΑ υπήρξε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ και επελέγη για το νευραλγικό πόστο -εκτός των άλλων και για να εκδιώξει τους αντιφρονούντες αξιωματικούς. Σε

αυτό τον τομέα πέτυχε. Η εξάρτησή του από το κόμμα, όμως, τον μετέτρεψε σε πιόνι των σχεδιασμών της κυβέρνησης. Με ευκολία, λοιπόν, ο τότε πρωθυπουργός τού ζήτησε να θυσιαστεί για το ΠΑΣΟΚ. Να πάρει, δηλαδή, επάνω του όλη την ευθύνη για το εθνικό φιάσκο, προκειμένου να μην υποστεί την παραμικρή φθορά η κυβέρνηση.

Η αρνητική του αντίδραση υπαγορεύθηκε από εσωκομματικά κριτήρια. Ο αρχιστράτηγος σκέφτηκε «γιατί να φύγω εγώ ο βολεμένος και όχι εσύ;» και έτσι προκλήθηκε μια κρίση, που παρ'όλιγον να οδηγήσει την Ελλάδα σε περιπέτειες. Αμφότεροι οι πρωταγωνιστές των Ιμίων «ξεγυμνώθηκαν» σήμερα, επιδιδόμενοι σε ένα ξεκαθάρισμα εσωκομματικών λογαριασμών.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΑΤΟΛΜΙΑ

Τελικά, οι κραυγές της ελληνικής κυβέρνησης κατά των Σκοπίων έγιναν για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης. Επί της ουσίας, όποτε τίς δίδεται η ευκαιρία να πιέσει το γεγονικό κρατίδιο, το αποφεύγει.

Η πρόσφατη έκθεση της Κομισιόν, παρά τη σκοπιανή αδιαλλαξία στο θέμα του ονόματος, ανοίγει τον δρόμο για είσοδο στην Ευρωπαϊκή Ένωση, επισημαίνοντας μόνον ότι μέχρι να ολοκληρωθεί η σχετική πορεία και να εξευρεθεί λύση θα χρησιμοποιείται διεθνώς ο όρος FYROM.

Η Αθήνα επέλεξε και πάλι τον δρόμο της συναίνεσης, ενώ θα μπορούσε να ασκήσει βέτο, απατώντας από τα Σκόπια να υποχωρήσουν από τις παράλογες απαιτήσεις τους. Όλα πλέον έχουν μεταταθεί σε βάθος χρόνου, με τον εφιάλτη των μονομερών αναγνωρίσεων να επανέρχεται. Και το ερώτημα που τίθεται είναι ένα:

Όταν τα Σκόπια βρεθούν ένα βήμα πριν την είσοδο στην Ε.Ε., η Αθήνα θα ασκήσει βέτο; Με όλες τις χώρες να τα αναγνωρίζουν ως Μακεδονία και τις ΗΠΑ να απατούν να μην ανακοπεί η πορεία;

ΠΟΝΗΡΗ Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ...

Αξιοσημείωτος είναι ο τρόπος που κινείται εσωκομματικά η κ. Ντόρα Μπακογιάννη. Σε μία περίοδο που η κυβέρνηση καταρρέει, είναι πολύ προσεκτική στην κριτική της. Συμφωνεί ότι δεν πρέπει να οριστεί συντονιστής, τονίζει ότι για τον ανασχηματισμό αποφασίζει μόνον ο πρωθυπουργός, ενώ αιχμές αφήνει για την

επικοινωνιακή πολιτική. Και αυτό, παρά το γεγονός ότι βουλευτές και στελέχη που τη στηρίζουν της προτείνουν πιο δυναμική παρέμβαση στα εσωτερικά πράγματα.

Η κ. Μπακογιάννη απορρίπτει τις σχετικές εισηγήσεις για δύο λόγους, που δεν άπτονται της διάθεσής της να στηρίξει τον πρωθυπουργό. Πρώτον, για να μην εμφανιστεί ως δήμιος του

κυβερνώτος κόμματος. Η δήμαρχος πιστεύει ότι αν ασκήσει σκληρή κριτική θα της φορτωθεί όλο το βάρος της κυβερνητικής καθίζησης και, επομένως, θα χάσει τα ερείσματα που απέκτησε με κόπο στο καραμανλικό στρατόπεδο. Δεύτερον, για να μην αποκλειστεί από τη λίστα των υπουργοποιήσιμων και κυρίως των «μνηστήρων» του Υπουργείου Εξωτερικών.

Το επικοινωνιακό πρόβλημα της κυβέρνησης είναι πρωτίστως πρόβλημα συνύπαρξης και συνεννόησης των πρωτοκλασάτων στελεχών οι οποίοι έχουν μάθει να λειτουργούν αυτόνομα και να παίζουν ατομικό και όχι ομαδικό παιχνίδι μη μπορώντας να κατανοήσουν ότι το προσωπικό τους συμφέρον περνάει μέσα από το συμφέρον ολόκληρης της κυβέρνησης.

Μόνο το ΠΑΣΟΚ είχε πιάσει το νόημα της κομματικής αλληλεγγύης, όχι βέβαια για το καλό του τόπου, αλλά για το καλό της τσέπης και της επιβίωσής τους.

Όπως και να το κάνουμε όλα καταλήγουν στο θέμα της ελληνικής παιδείας η οποία απουσιάζει από όλους τους πολιτικούς οι οποίοι είναι κομμάτι της κοινωνίας και της νοοτροπίας του λαού μας. Το πρόσφατο παράδειγμα, είναι ενδεικτικό. Όλοι στην κυβέρνηση ομολογούν ότι χρειάζεται συντονιστής, αλλά κανείς δεν θέλει συντονιστή στο κεφάλι του...

Έτσι κατέληξαν σε μια συμβιβαστική λύση να λειτουργήσει, δηλαδή το συντονιστικό όργανο σε επίπεδο υπουργών (σα να λέμε κυβερνητική επιτροπή) που λειτουργούσε και την περίοδο των ολυμπιακών αγώνων. Τι θα κάνει αυτό το συντονιστικό; Θα συνεδριάζει σε περιόδους κρίσεων όπως λεωφορειοπειρατίες, πτώσεις αεροπλάνων κλπ.

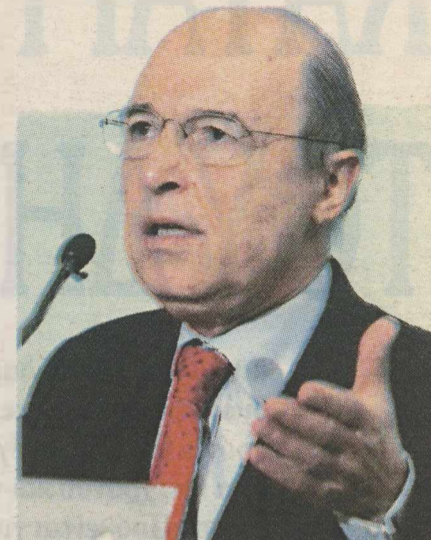
Όμως, και αυτή η λύση διχάζει τους υπουργούς διότι πολλοί λένε ότι το συγκεκριμένο όργανο είναι περιπτώ, αφού ούτως ή άλλως ο πρωθυπουργός συγκαλεί σχεδόν όλο το υπουργικό συμβούλιο όταν υπάρχει μείζον πολιτικό θέμα. Τελικά, τι θέλουν τα μέλη της κυβέρνησης;

Όπως λέει και η παροιμία «με τον ήλιο τα βάζω με τον ήλιο τα βγάζω, τι έχουν τα έρημα και ψοφούν».

Ουδέν... Κρυπταν

ΕΝΑ ΤΟ ΚΑΛΟ, ΑΜΕΤΡΗΤΑ ΤΑ... ΚΑΚΑ

Το βιβλίο του Κ. Σημίτη έχει ένα καλό και πολλά κακά. Το καλό είναι ότι θα πουλήσει ο άνθρωπος μέσα στα Χριστούγεννα και θα βγάλει κανένα φράγκο διότι ως εκσυγχρονιστής πρωθυπουργός έπαιρνε 8000 ευρώ μισθό (έξω από αυτά που έπαιρνε το περιβάλλον του για να ικανοποιεί δουλειές των οικονομικών παραγόντων). Τα κακά είναι ότι ξεμπρόστιασε όλο το ΠΑΣΟΚ και τις τακτικές του με μοναδικό σκοπό να πετάξει από πάνω του τις ευθύνες που είχε ως πρωθυπουργός. Διότι είναι άλλο να ακούς από τον κ. Λυμπερή ότι σύσσωμο το υπουργικό συμβούλιο «κίότσεψε» τη νύχτα των Ιμίων και είναι διαφορετικό να στο λειο ο πρωθυπουργός. Προσωπικά, ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω τι εννοούσε ο κ. Σημίτης όταν έγραφε ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις δεν είχαν στρατηγικό σχέδιο για την περίπτωση κρίσης ή απόβασης Τούρκων στις ελληνικές βραχονησίδες, όταν ο ίδιος είχε ευθύς εξ αρχής αποκλείσει το ενδεχόμενο εμπλοκής με τους Τούρκους... Εννοείται ότι η κυβέρνηση καλείται να «απαντήσει» και να χειριστεί μια κρίση όταν εκδηλώνεται από τη στιγμή μάλιστα που δεν είχε προηγηθεί κάποια διπλωματική κίνηση για να αποτραπεί η διαφαινόμενη τουρκική απόβαση.

ΟΛΟΙ ΠΑΤΟΣ, ΠΛΗΗ ΝΙΚΗΤΑ!

Από δημοτικότητα πώς πάμε κ. υπουργοί; Χάλια. Αν εξαιρέσει κανείς τον Ν. Κακλαμάνη και τον Γ. Βουλγαράκη όλοι οι άλλοι υπουργοί της κυβέρνησης μένουν μετεξεταστέοι αφού βαθμολογούνται από τους πολίτες με αρνητικό πρόσημο! Το ρεκόρ έχει ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης ο οποίος έχει δημοτικότητα -27. Φυσικά υπάρχει η δικαιολογία ότι τη φθορά εισπράττουν τα μέλη της κυβέρνησης που ... σπάνε αυγά (στην προκειμένη περίπτωση ο κ. Μπασιάκος έχασε και τα αυγά και τη γαλοπούλα) αλλά αξίζει να θυμίσουμε την αυξημένη δημοτικότητα που είχε ο Αλέκος Παπαδόπουλος από τη θέση του υφυπουργού Οικονομίας το 1993, κι ας είχε πάρει αυστηρά οικονομικά μέτρα.

Η κοινοβουλευτική συντεχνία είναι ... φθηνή στα πίσουρα και ακριβή στο αλεύρι. Έτσι, οι βουλευτές δέχονται με μεγάλη ευχαρίστηση να άρουν την ασυλία των συναδέλφων τους, όταν πρόκειται για ππαίσιμα, αλλά αρνούνται με επιμονή να στείλουν ένα συνάδελφο τους στη δικαιοσύνη όταν υπάρχει οσμή ... σκανδάλου.

ΑΝΙΣΧΥΡΕΣ ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ

Κι αν οι Τούρκοι κομάντος κατάφεραν να προσεγγίσουν τη βραχονησίδα (γι' αυτό είναι και κομάντος) χωρίς να τους καταλάβουμε, δεν έπρεπε να κάνουμε κάτι μετά για να αντιδράσουμε; Δεν καταλαβαίνω τη λογική ενός πρωθυπουργού που τσαντίζεται σαν παιδάκι επειδή συνέβη αυτό που δεν επιθυμούσε... Έτσι είναι ο πόλεμος, κάποιος επιτίθεται και κάποιος αμύνεται... Αλλά πώς να αμυνθεί μια χώρα όταν ο πρωθυπουργός ρωτάει τον αρχηγό του στρατεύματος αν στην περίπτωση που ανοίξει πυρ η ελληνική πλευρά θα αντιδράσει ο τουρκικός στόλος; Δηλαδή, τι ήθελε ο κ. Σημίτης; Ανακατάλυση των Ίμια χωρίς σύρραξη; Πόλεμο χωρίς πόλεμο; Ένοπλες δυνάμεις χωρίς όπλα; Εκ των υστέρων συμφωνούμε με τον κ. Σημίτη ότι και λίγο ήταν το «ευχαριστώ» που είπαμε στους Αμερικανούς. Ειδική επέτειο έπρεπε να είχαμε θεσμοθετήσει προς τιμήν των ΗΠΑ που απέτρεψαν τον κίνδυνο να φθάσουν οι Τούρκοι στην Ακρόπολη και εμείς ακόμα να σκεφτόμαστε πώς θα τους αποτρέψουμε χωρίς χρήση βίας!

ΣΤΟ ΠΥΡ ΤΩΝ «ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ», Ο ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΣ

Σε ένα πράγμα έχει δίκιο ο Π. Μαντούβαλος. Ότι όλη αυτή η υπόθεση που εξελίσσεται σε βάρος του δεν είναι τυχαία. Ο μαφιόζικος τρόπος με τον οποίο κινήθηκε η δικαιοσύνη στην προκειμένη περίπτωση, το αποδεικνύει. Αρκεί να σας πω ότι για πρώτη φορά στα κοινοβουλευτικά χρονικά ανοίγουν λογαριασμοί βουλευτή χωρίς να το γνωρίζει ο ίδιος και κυρίως χωρίς να έχει ζητηθεί η άρση της ασυλίας του. Πώς έγινε αυτό; Πολύ απλά ο συγκεκριμένος ανακριτής που ζήτησε το άνοιγμα των λογαριασμών ενέγραψε τον κ. Μαντούβαλο στο δικόγραφο ως δικηγόρο και όχι ως βουλευτή και έστειλε το αίτημα συνδρομής στις τράπεζες με το νέο νόμο περί μαύρου χρήματος, σύμφωνα με τον οποίο δεν ζητείται η συναίνεση του κατηγορούμενου για να κινηθεί η Δικαιοσύνη.

Για παράδειγμα, το ΠΑΣΟΚ όταν έφθασε η ώρα να δώσει το ...πράσινο φως για να πάει ο Θ. Παπαγεωργίου στο δικαστήριο αποχώρησε από τη Βουλή και κατήγγειλε τη Ν.Δ. ότι επιχειρεί να εκμεταλλευτεί πολιτικά το θέμα!!! Να θυμίσουμε ότι ο κ. Παπαγεωργίου κατηγορείται ότι από τη θέση του υποδιοικητή της Αγροτικής Τράπεζας χορήγησε στον κατασκευαστή Απ. Αλαμανή δάνειο ύψους 65 δισ. δρχ. χωρίς ο τελευταίος να έχει τις απαραίτητες προϋποθέσεις να το πάρει, όπως πολύ σωστά θα καταλάβατε.

Συνέχεια στην κομματική αντιδικία έδωσε ο Β. Μείμαράκης ο οποίος κατήγγειλε με τη σειρά του το ΠΑΣΟΚ ότι υποκρίνεται και από τη μια παροτρύνει όποιον έχει στοιχεία να πάει στον εισαγγελέα και από την άλλη όταν έρχεται η ώρα της δικαιοσύνης ...κρύβεται. Και ύστερα μου αρέσει που η πρόεδρος της Βουλής θέλει να αλλάξει το καθεστώς της άρσης ασυλιών. Λέμε, για να λέμε...